

Sygn. akt: I C 685/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Brzesku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Marek Jałowiecki - Paruch
------------------------	--------------------------------------

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2017 r. w Brzesku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) sp (...) w W.

przeciwko T. B.

o zapłatę

I. uchyla w całości nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z 31.07.2017r sygn akt (...);

II. umarza postępowanie ponad kwotę 1.038,27 zł;

III. zasądza od pozwanej T. B. na rzecz powoda (...) sp (...) w W. kwotę 779,34 zł (siedemset siedemdziesiąt dziewięć złotych 34/100), płatną w 3 równych miesięcznych ratach po 259,78 zł każda, płatne do piątego dnia każdego kolejno następującego po sobie miesiąca, przy czym pierwsza rata płatna jest w miesiącu następnym po miesiącu w którym uprawomocni się wyrok w obecnej sprawie, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie na wypadek opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat oraz zasądza od pozwanej T. B. na rzecz powoda (...) sp (...) w W. odsetki ustawowe za opóźnienie za okres od dnia 9 kwietnia 2017r do dnia 14 listopada 2017r, płatne do piątego dnia miesiąca następnego po miesiącu w którym upływa termin płatności trzeciej raty;

IV. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

V. koszty postępowania pomiędzy stronami wzajemnie znosi.

Sędzia

SR Marek Jałowiecki- Paruch

Sygn. akt IC 685/17

UZASADNIENIE

WYROKU Z 14.11.2017R

Powód (...) sp (...) w W. wniósł przeciwko pozwanej T. B. pozew w którym domagał się zasądzenia kwoty 1530 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 09.04.2017r do dnia zapłaty i zasądzenia kosztów postępowania w kwocie 694 zł.

W uzasadnieniu podał, że pozwana wystawiła w dniu 08.03.2017r weksel in blanco tytułem zabezpieczenia roszczeń wynikających z umowy pożyczki z 08.03.2017r, której termin zwrotu upłynął w dniu 08.04.2017r i pożyczka nie została spłacona.

Pismem z 27.09.2017r powód ograniczył żądanie pozwu i domagał się zasądzenia kwoty 1038,27 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 09.04.2017r do dnia zapłaty i zasądzenia kosztów postępowania w wysokości podanej w pozwie. Podał, że w toku postępowania sądowego, już po jego wszczęciu, pozwana wpłaciła kwoty: 2017-09-12 (zaksięgowano po pozwie) - 150 zł (zaliczono na: 46,82 kapitał, odsetki 20,01, koszty windykacji 83,17 zł) oraz 2017-06-24 (zaksięgowana po pozwie) - 260,5 zł (zaliczono na: 94,4 kapitał, odsetki 13,34, koszty windykacji 52,76 zł). Zatem powód zobowiązany był do ograniczenia powództwa o wpłacone przez pozwaną kwoty.

Pismem z 08.11.2017r powód podał, że pożyczył pozwanej kwotę 1523 zł, tak jak w umowie pożyczki. Pozwana wniosła o kwotę 1000 zł pożyczki i tyle otrzymała, pozostałe koszty zostały potrącone z kwoty pożyczki zgodnie z umową, nie było żadnych opłat gotówkowych przez pozwaną. Z kwoty pożyczki tj. 1523 zł zostały potrącone koszty zgodnie z umową pożyczki: opłata administracyjna i przygotowawcza - 400 zł oraz opłata z tytułu przystąpienia do dobrowolnego programu (...) - 123 zł. Kwoty 83,17 zł i 52,76 zł zostały zaliczone na odsetki od niespłaconej kwoty zadłużenia przeterminowanego, koszty smsów windykacyjnych, koszt wezwań do zapłaty, koszt monitoringu telefonicznego. Po zaksięgowaniu wpłat z dnia: 2017-04-13, 2017-06-24, 2017-09-12 kwota wynosi 1038,27 zł + ustawowe odsetki.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z 31.07.2017r sygn akt (...) Sąd nakazał pozwanej T. B. aby zapłaciła powodowi (...) sp (...) w W. kwotę 1.530,00 zł (jeden tysiąc pięćset trzydzieści złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 kwietnia 2017r do dnia zapłaty, wraz z kwotą 647 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotą 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w ciągu 2 tygodni od doręczenia nakazu albo wniosła w tym terminie zarzuty do Sądu.

W zarzutach od tego nakazu zapłaty pozwana T. B. zaskarżyła nakaz w całości i domagała się jego uchylecia i oddalenia powództwa w całości i zasądzenia kosztów postępowania.

W uzasadnieniu zarzuciła przedwczesność pozwu i niewłaściwe wyliczenie kwoty dochodzonej pozwem. W razie uwzględnienia powództwa wniosła o rozłożenie zasądzonej kwoty na raty. Stwierdziła, że powód wypełnił weksel wbrew postanowieniom deklaracji wekslowej i kwota dochodzona pozwem jest zawyżona z tytułu odsetek oraz kosztów ubezpieczenia. Stwierdziła że powód był upoważniony do wystawienia weksla jedynie w przypadku wypowiedzenia umowy i tylko do kwoty faktycznego zadłużenia.

W piśmie z 20.09.2017r podała, że jest w stanie miesięcznie płacić raty w wysokości 150 zł. Utrzymuje się z emerytury w wysokości 2.274,55 zł. Oprócz przedmiotowej pożyczki ma jeszcze inne zobowiązania z tytułu których miesięczna rata wynosi 850 zł. Miesięczne koszty utrzymania to około 1100 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny z uwzględnieniem okoliczności bezspornych

Bezspornym było w przedmiotowej sprawie, że w dniu 08.03.2017r strony zawarły umowę pożyczki nr (...), na mocy której powód pozwanej udzielił pożyczki w kwocie 1523 zł. Koszty pożyczki to opłata przygotowawcza 250 zł, opłata administracyjna 150 zł, odsetki umowne 40 zł. Pozwana otrzymała do wypłaty kwotę 1000 zł. Pożyczka była udzielona na okres 08.03.2017r do 08.09.2017r, RRSO wynosiło 406,36%. Zabezpieczeniem spłaty pożyczki był weksel in blanco z klauzulą „nie na zlecenie” wraz z deklaracją wekslową. W przypadku spłaty przez pożyczkobiorcę kwoty mniejszej niż kwota określona w umowie oraz harmonogramie spłat pożyczki, wpłata taka miała być zaliczana przez pożyczkodawcę, w pierwszej kolejności na spłatę odsetek, opłaty administracyjnej, opłaty przygotowawczej i kosztów wynikających z umowy, a pozostała kwota na spłatę całkowitej kwoty pożyczki. Niedopełnienie przez pożyczkobiorcę warunków umowy, a w szczególności niezapłacenie w terminie określonym w umowie raty pożyczki wraz z należnymi odsetkami i opłatami, uprawniało pożyczkodawcę do wypowiedzenia umowy pożyczki w terminie

7 dni od dnia upływu terminu płatności raty pożyczki wraz z należnymi odsetkami i opłatami i postawienia całej pożyczki wraz z należnymi odsetkami i opłatami w stan natychmiastowej wymagalności. Wypowiedzenie umowy pożyczki miało poprzedzić pisemne wezwanie do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni. Niespłacenie raty pożyczki wraz z należnymi odsetkami i opłatami w ustalonym terminie, a także wypowiedzenie umowy i postawienie całej pożyczki w stan natychmiastowej wymagalności powodowało powstanie zadłużenia przeterminowanego, od którego naliczane miały być odsetki karne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, od dnia następnego po dniu wymagalności od niespłaconej kwoty zadłużenia przeterminowanego. W przypadku nieopłacenia przez pożyczkobiorcę w terminie raty pożyczki pożyczkodawca po upływie 3 dni od momentu upływu terminu płatności określonej raty miał wysłać do pożyczkobiorcy wezwanie sms do zapłaty zaległej raty. Koszt smsa wynosił 1,00 zł. W przypadku wypowiedzenia umowy pożyczki po upływie 7 dni miało być wysłane do pożyczkobiorcy kolejne wezwanie do zapłaty wskazujące wysokość całego pozostałego do zapłaty zobowiązania. Koszt, każdego wysłanego przez pożyczkodawcę do pożyczkobiorcy wezwania do zapłaty wynosił 10 zł.

W dniu 08.03.2017r pomiędzy pozwaną a (...) sp (...) w W. została zawarta umowa na pakiet (...) w ramach której (...) sp (...) w W. zobowiązało się do udzielania jednej wstępnej konsultacji lub porady prawnej pozwanej w formie telefonicznej lub drogą mejlową. Opłata za okres 12 kolejnych miesięcy kalendarzowych obowiązywania umowy wynosiła 123 zł brutto. W dniu 08.03.2017r pozwana złożyła dyspozycję przelewu z rachunku jej pożyczki kwoty 123 zł tytułem opłaty pakietu (...).

W dniu 08.03.2017r pozwana złożyła do dyspozycji powoda, weksel in blanco w celu zabezpieczenia wszystkich istniejących oraz mogących powstać w przyszłości roszczeń wynikających z zawarcia umowy pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 08.03.2017 r. Zgodnie z deklaracją wekslową powód miał prawo wypełnić weksel na sumę odpowiadającą wysokości całości zobowiązania wynikającego z zawartej umowy pożyczki gotówkowej i opatrzenia go datą płatności, miejscem płatności, klauzulą "bez protestu" oraz uzupełnienia pozostałych brakujących elementów weksla. O wypełnieniu weksla powód miał powiadomić pozwaną listem poleconym.

Dodatkowo Sąd ustalił, że T. B. utrzymuje się z emerytury w wysokości 2.274,55 zł. Czynnosc wynosi 379,64 zł. Za prąd płaci 109,41 zł, za gaz 121,33 zł co dwa miesiące.

Dowód: decyzja ZUS o waloryzacji emerytury z 01.03.2017r k. 33,

rachunki k. 34 – 36

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony. Dokumenty te nie były kwestionowane przez strony, nie budziły zastrzeżeń Sądu co do ich wiarygodności, dlatego Sąd dał im wiarę.

Sąd zważył, co następuje

W następstwie zawartej między stronami umowy powstał stosunek zobowiązaniowy do którego zastosowanie mają przepisy Kodeksy Cywilnego oraz ustawa z dnia 12.05. 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U.2014.1497 j.t.).

Zgodnie z art. 720 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W zarzutach pozwana de facto nie kwestionowała faktu zawarcia umowy, jej zdaniem weksel został wystawiony niezgodnie z deklaracją wekslową. Postępowanie dowodowe wykazało, że miała rację. Pozwana miała miesięcznie płacić raty w wysokości po 260,50 zł. Umowa została zawarta na okres od 08.03.2017r do 08.09.2017r i raty były płatne do ósmego dnia każdego miesiąca. Zgodnie z treścią umowy niezapłacenie jednej raty mogło stanowić podstawę wypowiedzenia umowy i postawienia całej pożyczki w stan natychmiastowej wykonalności, ale dopiero po przeprowadzeniu procedury opisanej w umowie tj wezwania do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni. Powód nie przedstawił dokumentu z którego wynikałoby, że przedmiotowa umowa została wypowiedziana. Dlatego nie było

podstaw do wypełnienia weksla w maju na pełną kwotę. W chwili obecnej upłynął okres na który umowa została zawarta i zobowiązanie z tego tytułu jest wymagalne. Powód w trakcie postępowania zmieniał swe stanowisko co do kwot wpłaconych przez pozwaną. Z pierwotnego żądania wynika, że pozwana nie zapłaciła ani jednej raty i kwota dochodzona pozwem była wymagalna z dniem 08.04.2017r. Tymczasem z pisma z 08.11.2017r wynika, że pierwszą ratę pozwana wpłaciła w dniu 13.04.2017r, 5 dni po terminie i ta wpłata nie mogła być podstawą do wypowiedzenia umowy. Dopiero brak wpłaty raty za maj mógł być podstawą wypowiedzenia, czego powód jednak nie uczynił. Dlatego w maju mógł wystawić jedynie weksel na jedną ratę w kwocie 260,50 zł, a nie na kwotę 1530 zł, bo pozostałe raty nie były jeszcze wymagalne. W tej sprawie postępowanie powoda budzi poważne wątpliwości co do jego rzetelnego rozliczania pożyczki. Już w chwili wniesienia pozwu pozwana dokonała 2 wpłat (13.04.2017r i 24.06.2017r) ta ostatnia wpłata rzekomo zaksięgowana po wniesieniu pozwu, który na poczcie został nadany w dniu 17.07.2017. Za nieudowodnione Sąd uznał, wszelkie koszty windykacyjne podane w piśmie z 27.09.2017r w kwocie 83,17 zł i 52,76 zł, bo powód nie wykazał jakie to były czynności windykacyjne, jaka była podstawa do ich naliczania, a przede wszystkim, że takie czynności windykacyjne rzeczywiście miały miejsce. W tym przypadku ciężar dowodu zgodnie z art 6 kc obciążał powoda.

Również nie uwzględnił Sąd kwoty 123 zł z tytułu umowy na pakiet „dobra porada.” Art. 36a ust 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U.2016.1528 j.t) stanowi, że maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu oblicza się według podanego w nim wzoru:

w którym poszczególne symbole oznaczają:

MPKK - maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu,

K - całkowitą kwotę kredytu,

n - okres spłaty wyrażony w dniach,

R - liczbę dni w roku.

2. Pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu.

3. Pozaodsetkowe koszty kredytu wynikające z umowy o kredyt konsumencki nie należą się w części przekraczającej maksymalne pozaodsetkowe koszty kredytu obliczone w sposób określony w ust. 1 lub całkowitą kwotę kredytu.

Przy kwocie pożyczki 1 tys zł, zaciągniętej na 185 dni, pozaodsetkowe koszty pożyczki wynoszą 402,05 zł. W przedmiotowej sprawie wynoszą one łącznie 400 zł. Ponieważ ustawa nie pozwala na inne koszty, została wymyślona umowa na pakiet „dobra porada” i z jej tytułu od pozwanej została pobrana dalsza kwota 123 zł za niby możliwość zasięgnięcia porady prawnej. Zdaniem Sądu ta umowa jest fikcyjna i pod jej przykrywką od pozwanej bezprawnie pobrano 123 zł. O fikcyjności tej umowy świadczy to, że zgodnie z tą umową z zakresu prawa konsumenckiego (...) sp (...) w W., powinien doradzić pozwanej w obecnej sprawie przeciwko powodowi. W umowie tej nie ma zapisu kto będzie udzielał porady, czy będzie to prawnik z jakimi kwalifikacjami. Nawet gdyby pozwana chciała skorzystać z porady w obecnej sprawie to nie może bo zgodnie z tą umową może przesłać tylko 2 strony formatu A4 do analizy, a tylko umowa w obecnej sprawie liczy 4 strony. Paleta możliwości jest praktycznie nieograniczona, idąc tym tokiem rozumowania przy okazji zawarcia umowy pożyczki pozwana mogła np. zawrzeć umowę o świadczenie usług hydraulika, elektryka, stolarza i wiele innych. Praktycznie nieważny jest przedmiot. Liczy się to aby pobrać dodatkowe pieniądze. W KRS nr (...) dla powoda i nr (...) dla (...) sp (...) w W. dostępnych na stronie internetowej (...) jako udziałowcy ujawnione są te same osoby. Również ta sama osoba jest prezesem zarządu obu spółek. Oczywiście oba podmioty to różne osoby prawne, ale łączy je osoba wspólników i prezesów zarządu. Ten fakt dobitnie świadczy o tym że zaofiarowanie pozwanej zawarcia umowy na pakiet „dobra porada” jest formą pobrania od pozwanej kosztów pożyczki w sposób niezgodny z w/w ustawą o kredycie konsumenckim i zgodnie z cytowanym art. 36a ust 3 w/w ustawy takie koszty są nienależne. Nieważna jest forma pobrania od konsumenta większych kosztów pożyczki niż dopuszczalne. Przecież logicznym jest że podmiot który stosuje takie praktyki nie uczyni tego bezpośrednio w ten

sposób, że np przy dopuszczalnych kosztach na poziomie 400 zł, naliczy koszty w wysokości 523 zł, bo byłoby to widoczne i łatwe do ujawnienia. W obecnej sprawie zostało to dokonane w zawołowanej formie, poprzez zawarcie fikcyjnej umowy na rzecz podmiotu powiązanego kapitałowo i osobowo z podmiotem który udziela pożyczki. Zdaniem Sądu taka praktyka jest niedopuszczalna i sprzeczna z obowiązującym prawem. Jak w takim razie miałyby wyglądać realizacja umowy „dobra porada” gdyby pozwana zwróciła się o poradę w obecnej sprawie. Czy taka porada byłaby etycznie dopuszczalna, przecież tak naprawdę byłoby to podejmowanie decyzji przez (...) w sprawie powiązanego podmiotu.

Dlatego od kwoty dochodzonej w sprawie 1.038,27 zł Sąd odjął kwotę 123 zł oraz 83,17 zł i 52,76 zł co daje kwotę 779,34 zł zasądzoną wyrokiem. Ponieważ powód cofnął pozew ponad kwotę 1.038,27 zł Sąd umorzył w tym zakresie postępowanie.

Zasądzoną od pozwanej T. B. na rzecz powoda (...) sp (...) w W. kwotę 779,34 zł Sąd rozłożył na 3 równe miesięczne raty po 259,78 zł każda, płatne do piątego dnia każdego kolejno następującego po sobie miesiąca, przy czym pierwsza rata płatna jest w miesiącu następnym po miesiącu w którym uprawomocni się wyrok w obecnej sprawie, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie na wypadek opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat oraz zasądził od pozwanej T. B. na rzecz powoda (...) sp (...) w W. odsetki ustawowe za opóźnienie za okres od dnia 9 kwietnia 2017r do dnia 14 listopada 2017r, płatne do piątego dnia miesiąca następnego po miesiącu w którym upływa termin płatności trzeciej raty.

Art. 320 kpc stanowi, że w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia.

Rozłożenie zasądzonych świadczenia na raty albo wyznaczenie odpowiedniego terminu do spełnienia zasądzonych świadczenia jest możliwe tylko "w szczególnie uzasadnionych wypadkach". Takie wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (M. Jędrzejewska (w opracowaniu K. Weitza) (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., t. 2, red. T. Ereciński, s. 24 i n.; zob. też E. Gapska, Czynności..., s. 134; A. Góra-Błaszczkowska, Orzeczenia..., s. 40; M. Uliasz, Kodeks postępowania cywilnego..., s. 422).

W uchwale składu siedmiu sędziów Sąd Najwyższy - zasada prawna - z dnia 22 września 1970 r., III PZP 11/70, OSNC 1971, nr 4, poz. 61 wyraził w tej kwestii następujący pogląd. "Rozkładając z mocy art. 320 k.p.c. zasądzone świadczenia pieniężne na raty, sąd nie może - na podstawie tego przepisu - odmówić przyznania wierzycielowi żądanych odsetek za okres do dnia wydania wyroku zasądzającego świadczenie; rozłożenie zasądzonych świadczenia na raty ma jednak ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat". Zapatrywanie to powtórzono w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2006 r., III CZP 126/06, OSNC 2007, nr 10, poz. 147. Przytoczone stanowisko spotkało się z aprobatą w doktrynie. Zauważyć jednak trzeba, że takie podejście w istotny sposób ograniczyłoby znaczenie art. 320 kpc. Z drugiej strony podkreślić trzeba, że niemożność naliczania odsetek za czas od wydania wyroku w przypadku rozłożenia świadczenia na raty ustaje z chwilą nadejścia terminu płatności poszczególnych rat. Jeśli zatem pozwany opóźnia się z zapłatą poszczególnych rat, powodowi należą się odsetki za opóźnienia (H. Pietrkowski, Metodyka pracy sędziego w sprawach cywilnych, Warszawa 2009, s. 336).

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie pozwana zasługuje na rozłożenie zasądzonych świadczenia na raty. Jej sytuacja finansowa jest bardzo trudna. Pozwana otrzymuje świadczenie z ubezpieczenia społecznego w wysokości 2.274,55 zł, ale w związku z tym, że musi spłacać liczne zobowiązania, do jej dyspozycji pozostaje niewielka kwota. Jak podała pozwana spłaca kredyt, miesięcznie 850 zł, stale wydatki związane z kosztami utrzymania to około 1100 zł. Pozwana ma liczne zobowiązania i jest doskonale znana Sądowi Rejonowemu w Brzesku z urzędu z racji kilku spraw toczących się obecnie przeciwko niej z powództwa różnych podmiotów udzielających tzw. szybkich pożyczek (np. (...)). Dodatkowo podkreślić należy, iż pozwana pomimo bardzo trudnej sytuacji finansowej nie stara

się uchylić od spłaty zaciągniętych zobowiązań, tylko w miarę swoich możliwości reguluje istniejące bardzo wysokie zadłużenia. Biorąc pod uwagę przedstawione okoliczności należy uznać, iż rozłożenie na raty zasądzonej kwoty jest jak najbardziej uzasadnione. Nawet kwota raty zasądzona przez Sąd w wysokości 259,78 zł miesięcznie będzie dla pozwanej poważnym wysiłkiem i będzie się to wiązało z oszczędnościami w bardzo skromnym budżecie. Niewątpliwie pozwana nie byłaby w stanie zapłacić jednorazowo zasądzonej kwoty. Przy braku rozłożenia na raty zasądzonej kwoty, z całą pewnością konieczne byłoby wdrożenie postępowania egzekucyjnego, które tylko pogorszyłoby niepotrzebnie sytuację materialną pozwanej.

Instytucja rozłożenia na raty jest często stosowana w praktyce sądowej zwłaszcza w sprawach nieprocesowych przy zasądzeniu spłat i dopłat wówczas gdy kwoty te są wyższe od dochodów osoby zobowiązanej do spłaty. Brak jest podstaw aby tej możliwości nie zastosować w obecnej sprawie. To, że powód trudni się pożyczaniem pieniędzy w żaden sposób nie wpływa na zakres stosowania tego środka i powód powinien się liczyć z tym, że w postępowaniu co do istoty sprawy Sąd może z tej instytucji skorzystać.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd orzekł jak w sentencji na mocy powołanych przepisów.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc. Powodem nieobciążenia pozwanej kosztami należnymi powodowi jest trudna sytuacja majątkowa pozwanej. Pozwanej po spłacie wszystkich zobowiązań pozostaje do dyspozycji niewielka kwota, która ledwie wystarcza jej na zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych. Koszty postępowania w tej sprawie są wysokie: 30 zł opłata sądowa, wynagrodzenie pełnomocnika 600 zł żądane w pozwie (270 zł od kwoty zasądzonej przez Sąd) i opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17zł. Dla pozwanej to bardzo duży wydatek, dlatego też Sąd postanowił nie obciążać pozwanej tymi kosztami. W ocenie Sądu jest to wypadek szczególnie uzasadniony i zasługuje na uwzględnienie, poprzez odstąpienie od obciążenia pozwanej kosztami postępowania. Za takim rozstrzygnięciem wypowiedział się Sąd Okręgowy w Tarnowie w postanowieniu z 30.12.2015r sygn akt ICz 469/15. Trzeba podkreślić jeszcze, że powództwo zostało uwzględnione w części, w stosunku do pierwotnego żądania mniej więcej w połowie, nawet biorąc pod uwagę wpłatę dokonaną po wniesieniu pozwu. Wzajemne zniesienie kosztów nie wymaga aby powództwo było uwzględnione idealnie w połowie. Istotnym jest aby zachować proporcje oraz okoliczności sprawy. Ta okoliczność także przemawia za wzajemnym zniesieniem kosztów postępowania. Trzeba również podkreślić, że pozwana poniosła część kosztów postępowania, a mianowicie opłatę sądową od zarzutów.

SSR Marek Jałowiecki – Paruch